

Fel sätt att träffa den rätta

Första steget mot att få en relation att funka i det långa loppet är att göra ett så bra jobb som möjligt redan när man träffas och verkligen säkerställa att man passar ihop. Tyvärr finns det en rad misstag man kan göra i jakten på att träffa den rätta. Här är de vanligaste:

En klassisk plats att träffa någon på är ju krogen. Men finns det egentligen något sämre ställe? Först och främst är ljudnivån så hög att det bara på sin höjd går att få fram korta fraser som 'Går du hit ofta?' eller 'Ta bort din hand från min rumpa innan du får en hårnål genom den!' Nu är det ju inte längre rökigt inne på krogarna, men fortfarande så pass mörkt och trångt att det är svårt att se hur en potentiell partner ser ut. Inte minst om man hunnit supa omgivningen snyggare än vad den egentligen är. Att dansa tryckare precis innan stängningsdags är förmodligen en ritual som uppstått för att man ska veta säkert vilket kön det är man stöter på.

Ett annat uruselt sätt att träffa någon på är när ens vänner försöker pussla ihop en med någon annan singel. Kompisar som lägger sig i ens civilstånd är det närmaste vi har arrangerade äktenskap i det här landet. Framför allt är det här en dålig idé för att det vanligtvis är kopplat till en viss desperation – vännerna brukar ju inte lägga sig i förrän de tycker att man varit solo lite *väl* länge. Och har man det brukar ens omdöme vingla. Kravlistan över egenskaperna hos en blivande partner tenderar att bli kortare ju längre man lever ensam, tills den en dag bara består av punkten 'ska vara en kolbaserad livsform'. Jag har haft polare som varit singel så länge att de varit redo att kompromissa med sin sexuella läggning.

Att bli tillsammans med sitt kk är lika illa. Det är som ett arrangerat äktenskap som ens könsorgan ligger bakom. Det är i och för sig inte omöjligt att det som börjar med sex kan sluta i kärlek, men det scenario jag bevittnat flest gånger är när det blir en relation av ren lathet – man ligger ju redan med varandra och *orkar* bara inte börja dejta någon annan.

Oavsett om man nu träffas via nätet, på en studiecirkel eller via bekantskapskretsen så är den bästa metoden att träffa den rätta att bete sig som om man *inte* skulle det. Dejting är inte några tillfällen där sanningen frodas direkt. Det är som en anställningsintervju – man överdriver, skryter och sminkar upp både utsida och insida för att få 'jobbet'. Och har man börjat med att låtsas vara någon man inte är kan det bara gå utför sen. Var istället förödande ärlig. Även om de sidor du tror kan vara till din nackdel. Att ta av sig masken brukar smitta, och förhoppningsvis får man lika mycket ärlighet tillbaka. Det kan ta längre tid att träffa någon på det här sättet, men när det väl sker vet man att man verkligen blir tagen för den man är. Men kolla för säkerhets skull först hur länge motparten har varit singel, så att du inte blir vald för din kemiska sammansättning.

ATT VÄLJA EN ÄR ATT VÄLJA
BORT ALLA ANDRA... SOM
ATT BARA FÅ HA EN SORTS
SKOR RESTEN AV LIVET

SÅ DEN PERFEKTA
MAKEN ÄR EN
ALLVÄDERSSTÖVEL?

Mythbusting

När jag var liten och tappade en tand sket jag i tandfens hägrande ersättning och stoppade den istället i ett glas med Coca-Cola över natten. Blev oerhört besviken när den såg ut precis som dagen innan och inte alls hade lösts upp som jag så ofta hört att den skulle göra. Sen dess har jag varit oerhört skeptisk till precis allt som inte verifierats ordentligt vetenskapligt, oavsett hur många som har påstått det.

Som vuxen har jag sett en jäkla massa avsnitt av Mythbusters och har bland annat lärt mig att ett mynt släppt från toppen av Eiffeltornet inte alls kan döda någon, att guldfiskar faktiskt har riktigt bra minne, att en macka inte alls landar med den smörade sidan nedåt varje gång man tappar den, att tjurar fullkomligen struntar i om skynket är rött och att det inte finns någon lågfrekvent ton (den sk 'Brown note') som kan få en att bajsa på sig. Men jag tycker att det ändå finns en himla massa seglivade myter i omlopp i vår vardag. Saker jag hör minst en gång i veckan och som får mig att tänka 'Huh? Det där kan väl ändå inte vara sant'. Så jag bestämde mig för att leka skrivbords-mythbuster, sätta några av de vanligaste påståendena under lupp och researcha fram vad som är verklighet och vad som är sånt som vi bara har för oss.

Myt: Man ska vänta en timme med att bada efter att man ätit för att undvika kramp.

Sanning: Nix. Enligt ett flertal läkare, elitsimmare och livräddningsorganisationer har kramp och måltider inget med varandra att göra (ska man skylla kramp på något så är muskeltrötthet den främsta skurken). Kan slå vad om att den här myten föddes under någon strandutflykt där de nylunchade föräldrarna helst bara ville ta en tupplur och tutade i barnen det här för att slippa oroa sig över vad ungarna hade för sig i vattnet medan de vuxna tog siesta.

Det är även en myt att det här är någon typiskt svensk grej och att svenskar blir utskrattade utomlands när de räddhågset sitter kvar på stranden efter beach barbecuen och mumlar att 'You häve to wäj't one hour, or you kan get dö kramps and daj!' Det här inbillar man sig i andra länder också.

Med tanke på att de flesta som drunknar har alkohol i kroppen vore det bättre om vi istället tjtade om att vänta ett dygn med att bada efter att man groggat.

Myt: Lämlar tar livet av sig.

Sanning: Tyvärr är människan den enda djurart som självmant kastar in handduken. Myten om lämlarna har nog uppstått ur att bestånden ibland exploderar och att lämlarna då ger sig ut på gruppvandringar. Men även om det kan gå vilt till så kastar de sig inte frivilligt mot sin död. Det händer bara om de får hjälp, som i de Disneyproducerade naturfilmer från 50-talet där filmteamet drev infångade lämlar utför en klippa för att få till en bra scen.

När vi ändå är inne på självmordsmyter så kan vi sätta stopp för det eviga tjtatet om att vi svenskar skulle vara världsledande på att ta livet av oss. Kan förstå att den långa vintern och Ingmar Bergmans eviga ältande om ångest och död har gett oss ett internationellt rykte om att vara deppiga, men efter att ha kollat in den senaste statistiken så visar det sig att vi ligger på 35:e plats, långt efter muntra länder som Belgien, Japan,

Ungern och Sydkorea. Faktum är att Sverige kom på bronsplats på Forbes lista över de lyckligaste länderna i världen (bara Norge och Danmark spöade oss, men de har ju olja respektive billig öl, så det kan de väl få komma undan med).

Myt: Vi använder bara tio procent av hjärnan.

Sanning: Om det verkligen stämde så skulle det ju inte vara så farligt att bli skjuten i huvudet, och det skulle vara helt onödigt med cykelhjälm eftersom den mest bara skyddade fyllnadsmassa. Den moderna läkarvetenskapen har med hjälp av magnetröntgen, EEG, PET-scanners och annat kartlagt det mesta som försiggår i våra huvuden – språk, minne, känslor, signalsystem m.m. – och vi använder verkligen *all* den där gråa massan. Faktum är att det är rätt 'dyrt' för kroppen att producera och driva hjärnvävnad, så att proppa skallen full med så hiskeligt mycket i reserv bara för att det kanske kan komma till användning en vacker dag skulle aldrig hända ur en evolutionistisk synvinkel.

Kanske kommer den här myten ur drömmen att det döljer sig förmågor till tankeläsning, kunna se in i framtiden, flytta prylar med bara tanken och andra superkrafter där inne i skallen någonstans, om man bara hittar den hemliga On-knappen. Att ha såna krav tycker jag är lite taskigt mot hjärnan. Varje gång jag uppfinner ett nytt drinkrecept, drömmer att jag rider på en flygande ost-enhörning bland mandelmasselmoln eller har en sexfantasi är jag oerhört tacksam över vad min underbara hjärna kan åstadkomma.

Myt: Kvinnor har bättre simultanförmåga än män.

Sanning: En professor i kognitiv psykologi vid Stockholms universitet blev nyfiken på om det låg någon sanning i det här och genomförde en rad tester där förmågan till multitasking mättes. Resultatet? Ganska jämt, men under vissa omständigheter var männen en gnutta bättre. Min personliga teori till varför våra vardagliga observationer går så tvärtemot vad vetenskapen bevisar är att killar har använt sin påstått dassiga simultanförmåga som ursäkt för att smita undan hushållsarbetet. 'Jag kan tyvärr inte ta disken älskling, jag tuggar tuggummi just nu och skulle bara slå sönder en massa glas'. Med konsekvensen att kvinnorna varit tvungna att ha många bollar i luften för att det överhuvudtaget ska bli något gjort.

Inte för att simultanförmåga är så mycket att hänga i julgranen alla gånger. Det går mycket bättre att slutföra uppgifter och lära sig nya saker om man bara gör en sak i taget, och undersökningar på arbetsplatser visar att multitasking ofta drar ned produktiviteten. Men det går ju alltid att spotta ut tuggummit innan man diskar.

Myt: Män är från Mars, kvinnor är från Venus.

Sanning: Njet. Vi är alla från planeten jorden. Bortsett från de yttre könsskillnaderna hittar vetenskapen i princip inga olikheter alls när den kikar på våra hjärnor. R.W. Connel, Professor of Education på universitetet i Sidney, har granskat hundra års forskning om könsskillnader och har dragit slutsatsen att män och kvinnor är psykologiskt mycket lika som grupper sett, och anser att man hellre borde kalla forskningsområdet för 'könslikheter'.

Samma visa när forskarna Bobbi Carothers från Washington university i St. Louis och Harry Reis från University of Rochester i New York undersökte 122 karaktärsdrag i en studie som omfattade 13 000 personer. Resultaten visade att män och kvinnor är rätt lika när det gäller psykologiska karaktärsdrag. Olikheterna var större inom grupperna än mellan.

Varför tjarar vi då så mycket om 'kvinnligt' och 'manligt' om det nu inte ens finns? Tja, det verkar ju om inte annat existera som idé. Föreläsare, ståuppkomiker, krönikörer (host, harkel) och många andra kan ju mala på om det i evighet medan alla andra nickar igenkännande. Jag måste erkänna att det är ett drömmäme för en skribent: Det är en minsta gemensamma nämnare där alla är berörda och har en åsikt, det är proppfyllt av både igenkänning och konflikter, och det är tacksamt att förenkla och skoja med. Och av någon skum anledning verkar vi människor gilla att förenkla oss själva och dela upp varandra i fack. När det kommer till kön inte sällan med motiveringen 'Usch, en värld med en massa könlösa personer utan särdrag låter som en mardröm!' Det här är rätt slött tänkande. Skillnader finns alltid. Mellan alla individer. Det finns ju helt klart tillräckligt med spänning mellan personer av samma kön för att homosexuella ska bli kåta och förälskade (och ge det några år av samlevnad, även irriterade och förbannade).

Det vore väl inte så illa det här med att gå omkring och inbilla sig att det finns skillnader, om det inte var för att prislappen är så hög. Förtryck, utnyttjande, lägre löner, sexism, glastak, systematiskt våld, härskartekniker, dömas efter sitt utseende och inte sina prestationer, ett jävla tjar om vem som får och inte får ha på sig blått & rosa – bara för att plocka lite jävelskap ur högen. Och ej att förglömma att vi byter vår personliga frihet mot att leva efter färdigskrivna manus. Jag kan lova att folk kommer att fortsätta att vara sugna på att hängla upp varandra även om vi inför fakta, jämlikhet, frihet och rättvisa.

Några andra klassiska myter som det är vetenskapligt bevisat att de inte stämmer är bland annat: att växter vissnar och dör om man vattnar dem med vatten som kokats i mikrovågsugn, att det är kräkmedel i spriten man köper på Systembolaget, att den kinesiska muren kan ses från rymden, att naglar och hår fortsätter växa efter att man dött och att det blir fler födslar, olyckor, självmord och galenskaper vid fullmåne. Nys och svammel alltihop.

Vill man kolla upp sanningshalten i sånt man hör kan jag varmt rekommendera Snopes.com.

Författarpresentation

Peter X. Eriksson är författare, frilansskribent och tjänsteförättande slökaptän. Han trivs väldigt bra vid sitt skrivbord och har där skrivit manus, sketcher, krönikor, artiklar, noveller, rysare och mycket annat.

Han är oerhört lat men har på något mirakulöst sätt ändå orkat ge ut böcker som "På Y-fronten intet nytt", "Ursäkta, hur dags går jorden under?" och "Handbok för pojkvänner".

Vill man fånga honom är det ett hett tips att gillra fällan med mörk choklad, karibisk rom, skräckfilm eller biljetter till en Killswitch Engage konsert.

Han bor i Malmö med sin fru, illustratören och författaren Jenny Holmlund, och sköldpaddan Esme.

Läs mer på www.peterxeriksson.com

